

- zadevo vrne v razsojanje Splošnemu sodišču;
- odločitev o stroških postopka na prvi stopnji in pritožbenega postopka pridrži.

Pritožbena razloga in bistvene trditve

Komisija navaja dva pritožbena razloga.

S prvim pritožbenim razlogom, ki je sestavljen iz treh delov, se očita, da naj bi Splošno sodišče pri razmejitvi pristojnosti natečajne komisije in Evropskega urada za izbor osebja (EPSO) napačno uporabilo pravo.

Komisija v prvem delu tega pritožbenega razloga trdi, da je Splošno sodišče izpodbijani ukrep, to je odločbo EPSO z dne 17. avgusta 2015, da zahteve pritožnice v upravnem postopku za pregled zaradi prepozne vložitve ne bo posredoval natečajni komisiji, napačno pravno opredelilo. To obvestilo je bilo opravljeno v okviru pristojnosti, priznane EPSO s točko 3.1.3 Splošnih pravil za javne natečaje, da vodi celotno dopisovanje s kandidati.

Komisija v drugem delu zastopa stališče, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo s tem, kako je razlagalo Splošna pravila. Točke 3.4.3 teh splošnih pravil naj ne bi bilo treba zgolj razlagati v povezavi s točko 3.1.3, temveč tudi ob upoštevanju besedila in namena točke 3.4.3, s katero se EPSO nalaga pristojnost za izvedbo postopka notranjega pregleda.

S tretjim delom se graja napačna uporaba prava pri razlagi člena 7 Priloge III h Kadrovskim predpisom. Zadevno obvestilo naj bi bilo upravni ukrep, katerega cilj naj bi bil zagotovitev uporabe enotnih meril v natečajih v skladu z navedenim členom 7(1). To naj bi tudi ustrezalo vlogi EPSO kot pomočnika natečajne komisije, kot je to navedlo Splošno sodišče v sodbi T-361/10 P, Komisija/Pachitis. ⁽¹⁾

Z drugim pritožbenim razlogom se očita, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo pri razlagi tožbenega razloga v zvezi z nepristojnostjo izvajalca ukrepa. Splošno sodišče naj v obravnavanem primeru ne bi preučilo, ali bi se po odpravi napake nepristojnosti sprejel ukrep z enako ali z drugačno vsebino. Brez te preučitve naj Splošno sodišče izpodbijanega ukrepa ne bi smelo razglasiti za nič-nega.

⁽¹⁾ ECLI:EU:T:2011:742

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Tribunalul Specializat Mureș (Romunija) 31. januarja 2019 – MF/BNP Paribas Personal Finance SA Paris Sucursala București, Secapital Sàrl

(Zadeva C-75/19)

(2019/C 164/18)

Jezik postopka: romunščina

Predložitveno sodišče

Tribunalul Specializat Mureș

Stranki v postopku v glavni stvari

Pritožnica-vlagateljica ugovora: MF

Nasprotni stranki v pritožbenem postopku: BNP Paribas Personal Finance SA Paris Sucursala București, Secapital Sàrl

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Ali določbe Direktive Sveta 93/13/EGS o nedovoljenih pogojih v potrošniških pogodbah ⁽¹⁾, in zlasti uvodne izjave 12, 21 in 23 ter člen 6(1), člen 7(2) in člen 8 direktive nasprotujejo razlagi nacionalnih sodišč, v skladu s katero potrošnik v okviru ugovora zoper izvršbo – ki je na podlagi nacionalnega prava poseben ukrep, ki se lahko izvede pod določenimi omejujočimi pravili in pogoji – po začetku prisilne izvršbe zoper vlagateljico ugovora, zaradi tega, ker naj bi bila za to pravno sredstvo nedopustna, ne more uveljavljati ugotovitve o obstoju nedovoljenih pogojev v kreditni pogodbi, sklenjeni s prodajalcem ali ponudnikom – kreditna pogodba, ki je po zakonu izvršilni naslov, na podlagi katerega je bila zoper potrošnika uvedena izvršba – glede na ureditev nacionalne zakonodaje, ki določa ukrep splošnega prava, za katerega ne velja časovna omejitev, zoper katerega lahko potrošnik kadar koli vloži predlog za ugotovitev obstoja nedovoljenih pogojev in predlaga, da se mu odvzamejo polni učinki, ne da bi odločba v okviru tega postopka povzročila neposredne posledice na postopek prisilne izvršbe, če obstaja tveganje, da bo prisilna izvršba dokončana, preden bo sprejet sklep v okviru postopka splošnega prava?
2. Če je odgovor na prvo vprašanje pritrdilen, ali iste določbe direktive nasprotujejo določbi nacionalnega prava, ki določa 15-dnevni rok od sporočitve prvih aktov o prisilni izvršbi (z zavezujočo določbo javnega reda, katere nespoštovanje pomeni zavrnitev tožbe, ker je bila vložena prepozno), v katerem mora potrošnik, vlagatelj ugovora (dolžnik, zoper katerega se uvede prisilna izvršba), uveljavljati nedovoljenost pogojev v kreditni pogodbi, sklenjeni s prodajalcem ali ponudnikom, ob upoštevanju, da je v nacionalnem pravu enaka ureditev predvidena tudi za možnost sklicevanja na podobne očitke, ki se v predmetu postopka štejejo za izjeme, in glede na to, da ima po drugi strani v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča nacionalno sodišče obveznost, da po uradni dolžnosti preveri, ali so pogodbeni pogoji nedovoljeni, takoj ko ima na voljo pravne in dejanske okoliščine, ki so potrebne za ta namen?

⁽¹⁾ Direktiva Sveta 93/13/EGS z dne 5. aprila 1993 o nedovoljenih pogojih v potrošniških pogodbah (UL 1993, L 95, str. 29).

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie (Poljska) 31. januarja 2019 – Profi Credit Polska S.A./QJ

(Zadeva C-84/19)

(2019/C 164/19)

Jezik postopka: poljščina

Predložitveno sodišče

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie

Stranki v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: Profi Credit Polska S.A.

Tožena stranka: QJ